Anul I. Nr. 3. Exemplarul 2 Lei Sâmbătă, 6 Ianuarie 1923.

DACIA NOUĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, Strada REGINA MARIA Nr. 51.
Anunțuri se primesc la administrația ziarului și la agențiile de publicitate.

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET
Apare în fiecare Sâmbătă

ABONAMENT:
pe un an . . . . 100 Lei
pe jumătate an . . . . . . 50 Lei

Rolul studențimei

(np.) Recentele mișcări studențești, cari s'au produs cu o uimitoare spontaneitate aproape în toate țările europene nepătrunse de curentele bolșeviste, au un caracter comun în toate părțile: lupta împotriva supremației jidovești. Nu este vorba aci de o dominațiune culturală, jidovimea împrăștiată pe suprafața globului a dat un procent destul de redus de elemente capabile de o oareșcare influință asupra marei opere de progres cultural al omenirei. Un Spinozza, un Disraeli, un Einstein nu sunt decât niște figuri disparente, față de marea pleiadă de savanți creștini, a căror vastă cultură și incomensurabilă pătrundere a necunoscutului, au îmbrăcat civilizația într'o lumină desăvârșită. Incontestabil, cultura nu este accesibilă într'o egală măsură elementului jidovesc și celui creștin. Ultimul se bucură de o indiscutabilă superioritate.

Și atunci ne întrebăm: sunt justificate recentele mișcări antisemite ale studențimei europene, din moment ce jidovimea prin defectele ei de rassă nu va putea cuceri supremația culturală a creștinătății? Vom răspunde, că acolo, unde poporul a primit o părintească educație culturală, unde numărul analfabeților a fost redus la procente neînsemnate sau a dispărut aproape cu desăvârșire, cum este de pildă în țările din Nordvestul Europei, pericolul unei dominațiuni culturale jidovești este cu desăvârșire înlăturat.

Nu tot astfel este cazul la noi, unde avem încă pe alocuri 75—80% neștiutori de carte, și unde energia națională n'a fost deloc exploatată. Ori, lăsând drum liber avalanșei jidovești în universitățile noastre, am acoperi cu desăvârșire un teren sănătos, neexploatat încă, tezaurul sufletesc al neamului nostru, care ar fi sufocat de pojghița jidovească.

Țara noastră prin situația ei geografică a fost canalul de scurgere al supraproducției jidovești din Rusia și Polonia. Nordul României a fost în toate vremurile Canaanul acestei scursori jidovești, care s'a întins ca o pecingine, favorizată de sărăcia intelectuală și materială a poporului nostru. Satele au fost copleșite de această lepră distrugătoare, care s'a înfipt ca un parasit uricios în trunchiul sănătos al neamului românesc, otrăvindu-i întreg organismul. Priviți comunele ardelenești și moldovene din nordul țării, acolo unde acest parazit trăiește nesupărat de nimeni și comparați-le cu satele noastre bănățene, oltenești sau bogatele comune mărginene dela poalele munților și veți observa îndată marea deosebire de belșug, de vigoare și sănătate, ce le deosebește. Colo jalea și desnădejdea, ici viața cu toate plăcerile și frumsețile ei.

Spre nenorocirea noastră, scursoarea aceasta jidovească în loc să fie sleită prin emigrări sau prin măsuri de suprimare a creșterii contingentelor, ea devine, în urma unor anumite păcate administrative, tot mai frecventă. Astfel, densitatea populațiunei din nordul țării, apare zi de zi tot mai periculoasă pentru forța de rezistență a elementului autohton. A deschide zăgazuri libere în școlile noastre superioare acestei suprapopulațiuni streine cu mult mai numeroasă în raport cu densitatea elementului de baștină, decât în oricare țară de pe suprafața globului, — este a ne tăia singuri craca de sub picioare, pentru că o dominațiune culturală aduce cu sine o imediată și neînlăturabilă domnie politică.

Dar și fără aceasta cucerire, elementul jidovesc își dovedește tot mai intensiv forța de care dispune, în lupta pentru îngenunchiarea noastră. O mare parte a finanțelor și industriei din țară, precum și aproape întreg comerțul este în mâini jidovești. Presa întreagă fără deosebire de partide politice este jidovească sau jidovită. Pe de altă parte mai vin în ajutorul cauzei jidovești multele noastre defecte, dintre cari cel mai detestabil și din nenorocire cel mai neinvincibil este păcătoasa de venalitate. Această incurabilă slăbiciune a românului, ne aduce asupra capului cele mai amare decepții și în acelaș timp pagube inapreciabile.

In fața acestui pericol de o extremă gravitate, studențimea noastră nu poate rămânea cu mâinile încrucișate. Orice prudență sau nepăsare filosofică ne poate fi fatală. Politicianii să-și urmeze calea ce le-o indică interesele de partid. Studențimea este obligată să vegheze asupra naționalității noastre, ca ea să nu fie jignită în propria noastră țară.

Unirea Germaniei n'au făcut-o politicianii, ci un Fichte și un Koerner au dat semnalul de alarmă de pe băncile universității. Sunetul de redeșteptare națională a poporului maghiar l-a trezit tineretul maghiar in frunte cu Petőfi. Mișcarea noastră de independență națională dela 1848 a fost pornită de tânărul advocat Avram Iancu, abia scăpat de pe băncile școalei și ea a fost alimentată de toate generațiile studențești române, din toate centrele mari ale Europei.

Generația tinerimei noastre de astăzi are o datorie cu mult mai grea și mai cumpănitoare. Ea trebuie să mențină caracterul romanității României mari, întregită cu atâtea jertfe, trecând peste oportunismul inconștient al politicianilor falși și lacomi.

Iată de ce „Numerus clausus" pentru jidovimea dela noi este o necesitate națională, care trebuie satisfăcută cu orice preț, chiar dacă universitățile streine ar fi respins-o. Pentru că una este situația Austriei sau a Germaniei cu o cultură și civilizație veche și alta a României abia născută.

Deschideți dar voi savanți miopi porțile altarelor culturii noastre românești, ca să ne putem încălzi sufletul, noi copiii acestei țări, la sânul bunei noastre alma mater, iar șerpiii cari o năpădesc s'o înveninèze striviți-i fără milă, pentrucă știința ce le-o dați astăzi, vor folosi-o mâine ca armă ucigașe împotriva neamului românesc.

Ajun de Crăciun studențesc..

Ceea-ce așteptăm noi dela Moș-Crăciun.

Note cu creionul

In seara de Crăciun

Spre miezul nopții au început să cânte clopotele vântului.... Ninge...

Copilul sărac scrie lui Moș-Crăciun:

„O, Moș-Crăciun, te-aștept ca'n fie care an, cu ochii înghețați de lacrimi, însătoșat de mângăerea ta curată, cu obrăjorii îmbujorați ca trandafirii purpurii de primăvară... și tu nu vii, tu nu mai vii și sufletul meu plânge ca o frunză veștedă în toamnă...

In sfeșnic luminița pâlpăe, afară cerul mort lăcrimează fluturi mari de marmoră!"...

Copilul sărac scrie lui Moș-Crăciun:

„O, Moș-Crăciun, ce neagră-i noaptea în care te aștept, ce tristă-i noaptea 'n care stau de veghe... și tu nu vii...

In vatră flacările plescăe ca niște limbi uriașe de balaur și inima mea mică ca un bob de grâu tremură de spaimă — de ce întârzii astăzi?"

Copilul sărac scrie lui Moș Crăciun:

„O, Moș-Crăciun ce bun erai cu mine 'ntotdeauna... din bradul verde picurai smochinele și-mi aduceai în coșul tău atâtea jucării și nuci de aur — azi unde ești?...

Cât te aștept!

Am auzit pe maica eri vorbind, că n'ai să vii, că ești dus departe în țara Clujului, să împarți studenților săraci căminuri și cantine și burse și vestminte și să-i aperi de Jidani...

Te aștept... și nu mai vii!"...

Copilul cel sărac adoarme...

Și noaptea neagră îi înghite tâmplele...

*

In zorii zilei gerul scrie pe ferestre flori de iarnă... Peste pieptul înghețat al apelor se plimbă vulpea. Lupii urlă. Și copilul cel sărac visează:

„Moș-Crăciun... Cât de alb ești Moș-Crăciun. Barba ta e mare ca un brad în care s'a 'ncuibat zăpada... Ochii tăi sunt buni ca cerul, care varsă dimineața pe pământ lumina.

Unde ai întârziat?..."

Și copilul cel sărac visează:

„Moș-Crăciun, sunt mic ca mugurele ce 'nflorește în Aprilie — ce-mi aduci?

Moș-Crăciun, sunt blând ca puii mici de iepure — ce-mi aduci?

Moș-Crăciun, sunt bun ca fagurul ce-l plămădesc albinele — ce-mi aduci?"

Și copilul cel sărac visează...

Corbul nopții își întinde aripile negre ca o criptă... Clopotele vântului au început să cânte...

Moș Crăciun deschide ușa și șoptește:

„Iți aduc o patrie sfântă, o patrie adevărat românească."

*

Craii dela răsărit se 'nchină... In iesle s'a născut Mesia. Ingerii și păstorii cântă:

„O ce veste minunată,
Din Vifleem ni-s'arată,
Astăzi s'a născut
Cel făr' de 'nceput
Cum au spus prorocii"...

Tot Eu.

Soarele răsare nu ca să apună, ci ca să lumineze până când apune. N. Iorga

Muncă și luptă

Cuvânt către studențime în ajunul sărbătorilor de Crăciun

Din marea masă a națiunii noastre, împrejurări norocoase au voit, ca noi — vre-o câteva mii de studenți — să ne îndeletnicim cu învățătura.

Dupăce am reușit să însumăm aceea ce se chiamă cultura generală a unui om și am isbutit să ne ridicăm până la treapta cea mai înaltă a învățământului, ne putem da acum seama de fazele mari ale evoluției omenești și ale progresului atins. Acest progres s'a făcut mai cu seamă în două direcțiuni principale:

Intâiu în cunoașterea naturii și în descoperirea tainelor ei. A doua constă în reflexiunile ce le putem face asupra sufletului și asupra isvorului din care presupunem că el derivă.

Cercetările asupra naturii duc la rezultate tot așa de incerte, precât de ipotetice și de nesigure sunt toate câte s'au crezut despre suflet și divinitate.

Pentru demonstrarea acestor afirmațiuni va fi de ajuns să reamintesc numai vre-o câteva teze ma principale și cu totului eronate, susținuse în veacurile trecute. Astfel: Credința falsă despre forma pământului și mișcarea astrelor, teoria flogistonului în chimie, ordaliile în dreptul penal și pe urmă, ca să iau un exemplu dintr'un domeniu cu totul deosebit, evenimentul extraordinar al aparițiunii lui Isus Cristos, care a răsturnat atâtea chipuri cioplite și prin răstignirea lui a înălțat privirea noastră spre azurul misterios.

Dar ar putea spune cineva că există o știință, unde consecința logică nici când nu a fost alterată și aceasta ar fi Matematica. Ajunge și aici să împarți pe 7 cu 3, să scoți rădăcina patrată din 1, sau să cauți valoarea lui 1 din ecuațiunea $\frac{1}{0} = \infty$, și din care reiese că $1 = 0 . \infty$, ceea-ce însemnează că nimicul se ciocnește cu infinitul, ca să ne dea unitatea. Ajuns aci, chiar și Henry Poincaré, unul dintre cei mai iluștri reprezentanți ai acestei științe, încă se plânge că rațiunea noastră trebuie să îngenuncheze în fața simplelor elemente, cu cari în tot momentul venim în contact, cum sunt: timpul, spațiul, raza luminii, scânteia electrică, etc.

N'am însă de gând să arăt aci neputința rațiunii omenești și nici nenumăratele greșeli și poticniri ale omenirei; mă mărginesc numai să spun, că din ansamblul tuturor cercetărilor și rezultatelor, astăzi pare a se fi cristalizat două teorii perfect contradictorii. Una absolută, iar cealaltă, căreia pare că i-se dă preferință, este cea relativă.

Una judecă obiectiv și se pronunță pozitiv, iar cealaltă este subiectivă și neagă necontenit.

Voiu lua un exemplu din domeniul cel mai cunoscut poate. Vedem cum *absolutismul* politic vrea să limiteze voința și viața oamenilor în cămașa de fer a unor cadre, pe cari zice că le-ar impune necesitatea, crezând că în felul acesta s'ar putea ajunge la starea ideală în stat, — până când *anarhismul* vrea să dărâme toate barierile ce stau în calea libertății individului, închipuindu-și că astfel s'ar putea introna armonia socială mult dorită.

Din toate aceste considerațiuni, un adevăr neclintit se desprinde: că tot ce se petrece în noi și în afară de noi este efectul a două elemente fundamentale, generatoare ale infinitei deșertăciuni pestrițe și perpetue pe care o remarcăm ori unde ne-am arunca privirile.

Oamenii își cioplesc idolii, pentruca să-i dea la pământ, ei aduc legi, ca să le abroage; ce-i azi la modă mâne-i vechitură. Astfel avem trup și suflet, adevăr și amăgire, frumos și urât, bine și rău, Dumnezeu și diavol etc.

Tânărul, care și-a pierdut mințile în iubire și tremură de dor până în ultima sa fibră, va deveni blazatul bărbat de mâne.

Și atunci, care ar fi concluzia din toate acestea? Să ne punem mânile în sân și să nu mai facem nimic? Să zicem, ca Faust: „Nu văd nimic, nu știu nimic, nu pot nimic", sau să declarăm ca tristul poet al neamului nostru: „Tu rămâi la toate rece", căci „un vis al morții eterne e viața lumii întregi"?

Ei bine, nu! Oricâte decepțiuni am îndura, nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de acest negru pesimism. Pentrucă dacă moare azi un om, mâne se naște altul, dacă nu doi. Decând e lumea, în fiecare seară cad nenumărate stele și totuși ceru-i plin de ele. Când o idee dispare, altele vin să lumineze în urmă și iată încă un adevăr: Omul progresează. Pasărea de veacuri își face cuibul tot la fel și ursul vizuina; omul însă din coliba de crengi a ajuns în palat. El înoată ca peștii, aleargă ca năluca pe pământ și se leagănă în vânt.

Trebuesc deci lăsate tainele cele nepătrunse aceluia, care s'a îngrijit ca în toate timpurile și între orice împrejurări să fie două sexe în aceeași proporție, ca viața să poată curge înainte — și ar fi înzadar să ne desfidem destinul, căci pilda celor două fere de plug ne învață: dacă te miști, te rozi, dar ai să strălucești, de stai pe loc tot ai să ruginești și nici într'un fel, nici în altul, nu te poți sustrage din calea fatalei metamorfoze generale.

Dacă este așa, atunci să ne punem pe muncă pozitivă. Dacă materia din noi cere de trei ori pe zi materie, să i-o dăm, dar și lumina din noi cere lumină.

Să ne reamintim, în serile de Crăciun cum peste creasta Carpaților s'a întâlnit gândul și dorul dintre frați, apoi s'a țesut visul părinților noștri și dacă vulturul a căzut din văsduh cu sabia în gură, apoi bravul dorobanț a durat puntea ce ne va uni pe veci.

Noi fiii cărturari ai unei națiuni țintuite prin silnicie în robie de zece secole, să peregrinăm cel puțin cu gândul odată la Țebea și odată la Mărășești și apoi să ne avântăm în munca de progres, ce trebuie să se desfășoare în lungul și latul Țării noastre. Să mergem la cursuri, la adunările asociațiilor noastre, la teatre, la biblioteci, la arene, să facem cursuri și excursii; să ne facem și opinia publică înțelegătoare a tuturor curentelor, ce frământă viața noastră literară, artistică, socială, economică, și politică dacă vreți. Insă în politică noi numai două puncte de program putem avea, pe cari nu le putem precupeți nimănui:

Intâiul este: Să ne cramponăm cu toate fibrele energiei noastre de țărâna care acopere morții noștri și care ne hrănește, iar dacă dușmanii vor voi s'o calce, noi sublocotenenții și locotenenții în rezervă să sărim în fruntea pâlcurilor noastre și să murim pentru ea, căci dacă în trecut n'ar fi fost cine să moară ars pe rug și rupt în roată, dacă n'am avea cele 800.000 de morminte proaspete, prețul unirii și al libertății noastre, am fi și azi de ocara și batjocura streinilor.

Al doilea este: iubirea de neam. Adorarea sângelui, a obârșiei noastre și a tot ce poartă pecetea geniului românesc.

Vă invit dar — în ajunul Crăciunului și în pragul unui nou an — la orice activitate care înalță pe om, care e compatibilă cu demnitatea noastră de studenți și care poate să ridice și prestigiul instituțiilor noastre superioare de învățământ.

Inchei, dorindu-vă tuturora sărbători fericite și nădăjduind într'o revedere cu dragoste.

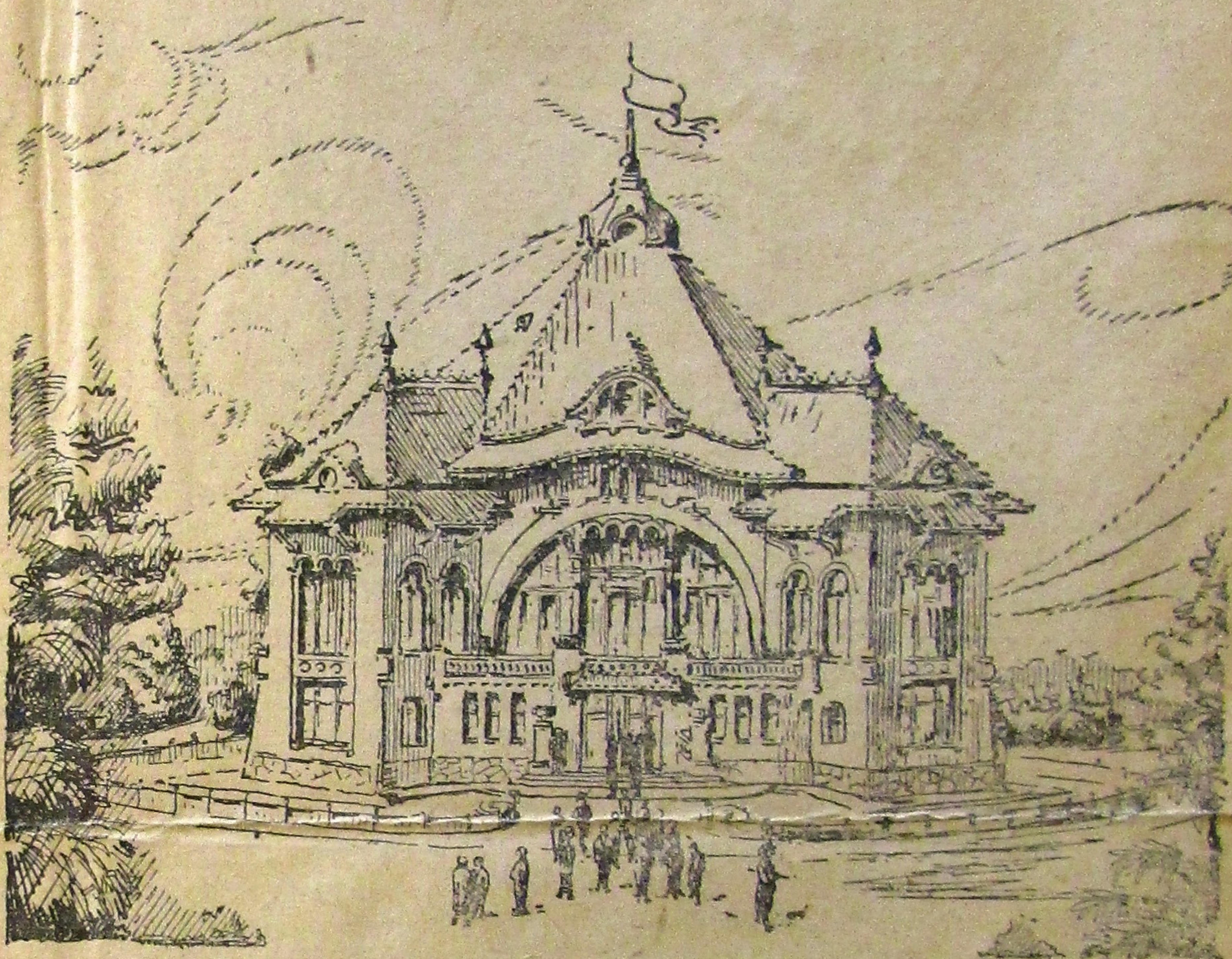
George Alexa
Președintele Centrului Stud. „P. Maior".

Un pavilion-restaurant pentru studenții clujeni

In ce constă donațiunea dlui Vasile P. Popa. — O frumoasă ideie culturală. — Cum și când vor lua ființă planurile generosului donator.

Este un lucru îndeobște cunoscut, și poate prin aceasta mult mai trist, că studențimea română dornică de învățătură, dornică de a fi folositoare neamului și țării sale, luptă cu nenumărate greutăți materiale, cari de multe ori silesc pe mulți, să se lase învinși, să renunțe la un ideal, pentrucă sunt săraci. Și poate sunt semnele unei vremi ce va veni mai puțin vitregă pentru noi studenții, poate sunt semnele unei redeșteptări a sentimentului nu numai național, dar și de înțelegere a necesității culturei, faptele mărețe petrecute în ultimele săptămâni: donația dlui Vasile P. Popa din Lugoj și cea care a urmat curând după aceasta, donația dlui C. Vasiliu din Ploești. Nu ne îndoim că mulți alții vor urma pilda cea bună. Țara românească s'a întregit prin jertfă și suflet, consolidarea morală cere numai *suflet*. Și în țara românească mai este încă suflet.

Donația dlui Vasilie P. Popa aduce o frumoasă ideie de luptă: prin muncă și sprijin material susținerea celor doritori de luminare sufletească. De mult timp dsa preconizează organizarea unei întregi acțiuni pentru ajutorarea studențimei. O parte din planurile dsale sunt gata de a fi realizate, celelalte nu vor întârzia mult. Cu mare greutate însă dl Popa a consimțit să vorbim despre dsa, și numai după asigurarea noastră că informarea publicului aduce și alte pilde, iar studențimei îmbărbătare și curaj în lupta culturală ce-o duce cu atâtea greutăți, dsa a consimțit să ne dea amănunte despre modul cum înțelege ajutorarea studențimei.

Planul pavilionului-restaurant ce se va zidi la Cluj, în parcul dintre Teatrul Național și Casa Invățătorilor.

Incă de acum o lună, când în principiu planurile erau stabilite pe hârtie, dl Vasile P. Popa a adresat dlui Rector al Universității din Cluj, următoarea scrisoare:

Domnule Rector,

Averea mea fiind destinată orânduirii muncilor și gospodăriilor, am căutat în totdeauna să-mi îndrept privirile asupra tinerilor doritori de învățătură.

Studențimea din Cluj suferă prin lipsa de hrană, îmbrăcăminte și locuință. O datorie mă obligă față de studențimea din Cluj și în curând din întreaga țară, de-a veni în ajutorul studenților, convins că ce facem pentru tineretul doritor de învățătură, facem pentru țară.

Vă rog să binevoiți a arăta bravilor studenți, că pentru perfecta armonie între fiii țării, mă oblig în ***termen de trei luni*** *să aduc la îndeplinire cu un fond începător de un milion Lei, o fermă model și un restaurant în care studenții să-și găsească hrana.*

Voiu sprijini cu ajutorul materialelor de construcție niște clădiri-pensiuni, iar printr'o țesătorie ce vom înființa la Cluj, voiu ajuta îmbrăcămintea.

Cunosc ce înseamnă lipsa de odihnă, hrană și îmbrăcăminte și nu pot decât să vă mulțumesc dvoastră și tinerilor studenți, cari îmi dau prilejul să le pot fi de folos.

Printr'un program ce vă voiu pune în curând la dispoziție, vă voiu arăta cât de ușor se poț curma atâtea lacrimi și suferințe.

Primiți împreună cu bravii studenți, deosebita stimă ce Vă păstrez,

Vasile P. Popa.

*

Scrisoarea de mai sus spune atâtea lucruri frumoase! Cu atât mai mult cu cât sunt foarte aproape de realizare. De câteva zile dl Popa a venit la Cluj. Dar n'a venit singur, ci însoțit de ingineri și architecți, cu planurile pentru un pavilion-restaurant și bazar, terminate. Rămâne ca primăria să permită construirea pe locul său din dosul Teatrului Național, pentruca lucrările să înceapă imediat. Grădina părăginită dintre Teatru și Casa Invățătorilor, se va transforma ca în povești într'un parc cu aspect civilizat, iar în mijloc pavilionul a cărui schiță o dăm aci.

In interior va fi un restaurant, o sală festivă, o galerie pentru ceaiuri, terase, și un bazar de desfacere pentru produse ale artei casnice românești: țesături, ceramică, lucrări în lemn, etc. Studenții vor fi admiși la masă ***gratuit*** sau ***cu reducere***, după cum îi va clasa comitetul centrului studențesc în înțelegere cu dl rector.

Dacă lucrările se încep imediat după sărbători, cel mai târziu la 1 Maiu 1923 studenții vor avea pavilionul lor, iar orașul o adevărată bijuterie artistică în chiar centrul său.

Asemenea gesturi vorbesc dela sine, și prin laudele noastre nu am face decât să-i scădem măreția. Il prezintăm numai ca o pildă, convinși fiind că altele nu vor întârzia să urmeze.

CUGETĂRI

Dați durerii grai. Durerea ce nu izbucnește, face ca inima să tremure până ce se rupe. *Shakespeare.*

Răspunsul dulce sfărâmă mânia, iar cuvântul aspru o întărâtă.
Solomon.

Naționalismul trebue simțit cu inima și nu ...rbit numai cu gura.
Eminescu.

— 2 —

File de dosar

„Protocoalele înţelepţilor Sionului"

Traduse direct din ruseşte în franţuzeşte şi precedate de o Introducere, de *ROGER LAMBELIN*. (In româneşte de *Neodacus*).

— Urmare. —

Introducere.

II.

Trebue să mărturisim că pericolul jidovesc, care se manifesta prin atâtea simptome şi atâtea fapte, n'a fost cu adevărat descoperit marelui public, decât atunci când a apărut traducerea unui fragment dintr'o carte rusească înregistrată la British Museum în August 1906, şi care purta titlul: *„Cel Mare în cel Mic şi Anticristul ca o posibilitate politică imediată.* (Notele unui ortodox; ediţia II corectată şi adăogită. Tzarskoie-Selo, 1905)".

Această traducere a fost editată în Decemvrie 1919, la „Eyre & Spottiswoode" şi fu întitulată: *„The Jewish Peril; Protocols of the Learned Elders of Sion.*" (Pericolul jidovesc; Protocoalele înţelepţilor bătrâni ai Sionului). Ar fi rămas multă vreme necunoscută în Anglia, dacă un redactor dela *„Times"* n'ar fi avut ideea de a-i consacra un articol, făcându-i o dare de seama destul de detailată şi care se poate rezuma într'o întrebare neliniştitoare: Dacă această carte este expresiunea adevărului, atunci n'am scăpat noi de o pace nemţească decât pentru a suferi condiţiile unei păci jidăneşti?

In timp ce la Londra apărea o traducere englezească a „Protocoalelor", în acelaş timp o traducere germană era publicată la Charlottenburg (Berlin), de către dl Gottfried zur Beek: *„Die Geheimnisse der Weissen von Zion"*. (Secretele înţelepţilor Sionului) şi se răspândi destul de repede atât în Statele Reich-ului, cât şi în Austria.

Abea atrăsese atenţia articolul din *„Times"* asupra *Pericolului Jidovesc*, şi îndată cărticica dispăru din comerţ, iar, lucru ciudat, dnii Eyre & Spottiswoode au declarat că nu vor mai scoate o nouă ediţie. Dar, — aşteptând ca prin îngrijirea unei asociaţii naţionaliste: „The Britons", să se publice o nouă ediţie englezească, — marele cotidian *„The Morning Post"*, publică, sub titlul: *The Cause of World Unrest* (cauza neorânduelilor din lume), o serie de articole vehemente, bazate pe textele protocoalelor şi pe documente descoperite ulterior, prin cari dovedea că Jidanii sunt vinovaţi de starea bolnăvicioasă a lumii, prin care se prelungesc dificultăţile politice şi financiare izvorâte din război.

In Statele-Unite fu editată, la dnii Small, Maynard & C ie Boston, o altă traducere, întitulată *„The Protocols and World Revolution"* (Protocoalele şi Revoluţia mondială). O traducere poloneză apăru încă în 1920. In Franţa câteva dări de seamă, însoţite de citaţii din cartea lui Sergiu Nilus, au fost inserate în *„Le Correspondant"*, în *„La Vieille France"* a lui Urbain Gohier, în *„L'Action Française"* şi în *„L'Opinion"*. O primă traducere a lor a fost publicată în *„La Libre Parole"*; dar numai în Septemvrie 1920 şi la începutul anului 1921 apărură ediţia cu prefaţă a Monseniorului Jouin şi aceea din *„Vieille France"* precedată şi [illegible]nată de comentarii.

Asupra diferitelor ediţii apărute în Rusia, e greu să se stabilească ceva. Se pare că cea dintâi, datorită profesorului Sergiu Nilus, a apărut în 1902, dar probabil a fost cumpărată ori confiscată de Jidani, căci exemplarele nu i-se mai găsesc.

A fost oare reeditată în 1903? Lucrul e posibil, dar, cea dintâi dela care se posedă textul, e aceea din 1905, care figurează în catalogul lui British Museum.

Scriitorul rus C. Butmi publică şi el o traducere a lor, în 1907, în colaborare cu fratele său A. L. Butmi, sub titlul: *„Duşmanul neamului omenesc"*. Tipărită de Instituţia surdo-muţilor din Petersburg, cartea era dedicată „Uniunei poporului rus", asociaţie patriotică pentru combaterea Jidanilor şi a societăţilor secrete, atât de răspândite în imperiul Ţarului.

Opera lui Sergiu Nilus avu noui ediţiuni în 1911, în 1912, în 1917 şi în 1920. Traducerea americană a fost făcută după ediţia din 1911, tipărită la mănăstirea Sfântul-Sergiu. Cât despre cea din 1912, ea nu e menţionată nici în prefaţa Monseniorului Jouin, nici în acelea ale ediţiei germane şi a celei americane; dar noi am avut-o în mâinile noastre; un fac-simil al copertei sale e reprodus în corpul acestui volum, care dă cea dintâi traducere franceză făcută direct după textul rusesc. Ediţia din 1917 a fost aproape în întregime distrusă de Bolşevici. Cât despre cea din 1920, ea a fost tipărită la Berlin. Traducerea Protocoalelor e reprodusă în această din urmă ediţie sub titlul de *„Raza de lumină"* şi editorul-redactor, Petru Schabelski Bork, a însoţit-o de comentarii relative la Revoluţia rusească, unde sunt aspru judecate actele ministrului Cernow şi ale lui Kerensky „care, aşezat la conducerea Rusiei timp de şase luni, a înşelat şi a tradat patria prin actele sale" (V. „Protocoalele", Mgr. Jouin, p. 148.).

Cari sunt aşadar originile şi valoarea acestor „Protocoale"? După cum scânteia electrică provoacă în eprubete precipitate chimice, tot astfel Protocoalele au avut deosebitul noroc de a provoca reacţiuni antijidoveşti, descoperind diferitelor popoare o îngrijorătoare primejdie şi aducând la cunoştinţă planul de luptă conceput de Izrael pentru a-şi realiza visul grandios, obiectul ambitiunilor sale seculare: dominaţia mondială.

Asociaţiile sioniste au ţinut un Congres la Basel, în 1897, şi au stabilit acolo bazele unui program de cuceriri, a cărui amploare era justificată de succesele obţinute mai nainte. Acest program nu indică numai obiectivele succesive care trebuiau atinse; el preconiză totodată metodele de urmat, regulele tactice cari trebuiau observate. Diferitele secţiuni ale Congresului, redactau procesele verbale (numite „Protocoale") ale şedinţelor, destinate a fi comunicate anumitor iniţiaţi şi a perpetua urma acestor întruniri secrete.

Sergiu Nilus declară în introducerea ediţiei din 1917, că filele cari conţineau extrasele acestor procese verbale (redactate în franţuzeşte, căci numeroşi Sionişti nu cunoşteau limba ebraică), i-au fost date în 1901 de către Alexis Nicolaevici Suşotin, mareşal al nobilimei din Chern. Aceste file au fost comunicate şi lui C. Butmi, al doilea traducător al lor.

Cum şi-le-a procurat însă A. Nicolaevici? Două versiuni circulă relativ la aceasta: sau că au fost copiate de către o femee, soţie sau amantă a unuia dintre iniţiaţii cari le-au redactat, şi care femee a crezut că e de datoria sa să transmită aceste copii unui creştin care ar fi în stare să-şi pună în siguranţă coreligionarii contra unor asemenea uneltiri obscure şi ameninţătoare; sau că au fost sustrase dintr'o cassă de fier pe care o păstrau Sioniştii într'unul din oraşele Alsaciei. Dar probabil nici una dintre aceste două ipoteze nu este exactă, deoarece posesorii filelor au trebuit să se străduiască să apere de orice bănuială şi de orice răzbunare pe autorul sau autorii sustragerii sau ai indiscreţiunilor comise.

Traducătorii ruşi sunt amândoi oameni onorabili şi foarte religioşi. Traducerile lor sunt concordante până în cele mai mici amănunte. Totuşi, când Alexis N. Suşotin i-a predat lui Sergiu Nilus filele, îi ceru să le folosească în modul cel mai util pentru apărarea intereselor religiunii şi ale patriei, ceeace i-ar fi putut lăsa autorului publicării *„Protocoalelor"* o anumită libertate de interpretare şi redactare.

Cât despre realitatea sustragerii de documente din arhivele izraelite, ea e confirmată de o circulară a comitetului sionist, datată din 1901, şi în care doctorul Hertzl se plânge de furturile cari au permis creştinilor să cunoască secretele „Protocoalelor."

III.

Protocoalele sunt în număr de douăzeci şi patru. Sunt mai mult nişte învăţături şi maxime, decât procese verbale. Se pare că autorul sau autorii lor au avut ca scop principal, să expună în 24 lecţii doctrinele lui Izrael, obiectivele pe cari le urmăreşte din timpurile cele mai îndepărtate şi detaliile ultimului plan de luptă pentru cucerirea puterii mondiale atunci când totul ar părea pregătit pentru a începe lupta decisivă.

Pentru Jidani nu există alt drept decât forţa; liberalismul a distrus la Goimi religia şi autoritatea; aurul e în mâinile lui Izrael şi, prin aur, el a acaparat presa şi opinia publică, cari comandă guvernelor în statele democratizate.

Societăţile francmasonilor sunt conduse de Jidani, cari le îndrumă manifestările şi propaganda.

Popoarele creştine vor fi într'o bună zi aşa de dărăpănate, încât vor reclama un supra-guvernământ universal, emanat dela ei. Războaie izolate şi un conflict mondial pe care îl va şti deslănţui Izrael, îi vor grăbi domnia. Autocraţia jidovească va înlocui liberalismul statelor creştine. Toate religiile vor fi desfiinţate, afară de aceea a lui Moise.

Pentru a-şi arăta puterea, Jidanii vor doborâ la pământ şi vor robi prin asasinat şi terorism pe unul dintre popoarele Europei. Un impozit progresiv pe capital şi împrumuturi de stat, vor sfârşi prin a ruina pe creştinii pe cari o învăţătură atee îi va fi demoralizat; şi ceasul, atât de mult aşteptat, va suna. Regele Jidanilor, incarnarea destinului, va domni asupra universului îmblânzit.

Aceasta e, în rezumat, ideia de căpetenie a „Protocoalelor". E bine să meditâm asupra diferitelor capitole, să le comparăm textul cu alte documente de origine ebraică şi să cercetăm că în ce măsură au fost realizate, în timpul războiului şi dela el încoace, faptele prevăzute şi evenimentele anunţate în file scrise cu douăzeci de ani înainte.

Al treilea capitol al acestor lecţii ale înţelepţilor lui Izrael, conţine o aluzie la Şarpele care simbolizează mersul progresiv al lui Izrael către dominaţia universală.

Sergiu Nilus, în epilogul cărţii sale, pe care traducerile americană şi germană nu l-au reprodus, ne prezintă detalii curioase despre acest simbol al puterii jidăneşti, pentru totdeauna învingătoare, după ce se va fi încolăcit în jurul Statelor europene. După tradiţiile judaice, această prorocire ar data încă de pe vremea lui Solomon. Capul şarpelui reprezintă pe conducători, iniţiaţii lui Izrael. El pătrunde în inima tuturor naţiunilor, pentru a le corupe, a le distruge; şi fiind o parte din Sion, el trebue să se reîntoarcă acolo, după ce îşi va fi îndeplinit ciclul cucerilor sale.

Sioniştii au făcut de mult harta pe care e tras intinerariul reptilei şi pe această hartă sunt însemnate principalele etape parcurse sau de parcurs. Prima etapă e în Grecia, pe timpul lui Pericle, în anul 429 înainte de Cristos; la Roma capul şarpelui pătrunse sub domnia lui August, puţin înainte de naşterea lui Isus Cristos. Madridul îi văzu apariţia sub Carol Quintul; Parisul, la sfârşitul domniei lui Ludovic XIV; Londra, la căderea lui Napoleon; Berlinul în 1871, după apoteoza tratatului din Versailles; Petersburgul în 1881.

E important de ştiut că toate statele, peste cari şi-a lăsat şarpele dâra de bale, au fost sguduite până în temelii de crize politice şi sociale.

Harta indică prin săgeţi, ultimele etape de parcurs: Moscova, Kiew, Odesa, (Bucureşti, nota trad.), Constantinopol şi în sfârşit Ierusalimul, punctul de plecare şi punctul terminal al fatalului itinerar.

Sergiu Nilus, în ediţia din 1912 a „Protocoalelor" citează încă mai multe documente cari întăresc învăţămintele şi prorocirile înţelepţilor Sionului. In luna Noemvrie 1910, „Noutăţile Moscovei" (Moskovskaia Viedomosti) publică un articlol al lui K. J. Tour, întitulat „Planurile secrete jidoveşti", prin care se arătau progresele realizate de către Jidani în imperiul rus:

„In Rusia, Revoluţia n'a reuşit în întregime, şi totuşi Jidanii au câştigat mult, mulţumită evenimentelor din 1905 şi 1906. Cele din urmă congrese ale lor, le-au desvelit toate speranţele. Duma a fost sesizată de un proect, semnat de un mare număr de deputaţi, pentru acordarea unei complecte egalităţi de drepturi Jidanilor. Şi aceştia se bucură deja *de facto* de numeroase avantagii. Dela ministerul lui Witte încoace, limitările de reşedinţă ale Izraeliţilor, puţin aplicate până atunci, au devenit iluzorii în urma unei serii de circulare, iar tulburările, cari au ruinat şi demoralizat populaţia indigenă, s'au întors deasemenea în folosul Jidanilor".

Un scriitor contimporan, Dl Damcianco, exprima aceiaşi opiniune într'o carte apărută în 1911:

„Având în vedere numărul lor relativ mic, Jidanii singuri, într'o luptă deschisă, desigur că nu pot învinge populaţia în mijlocul căreia trăiesc ca paraziţi, dar au inventat un fel de sinucidere a creştinilor, provocând cu dibăcie discordii interne între ei şi o desorganizare cu meşteşugire pregătită".

După ce au acaparat aurul şi au pus mâna pe principalele organe ale presei, au început să lovească în monarhi, pentrucă aceştia sunt „o forţă superioară, plină de abnegaţie şi dispusă prin urmare să apere tot ce e slab". De aceea au favorizat Jidanii în toate părţile înlocuirea regimului monarhic cu regimul republican.

In ceeace priveşte Bolşevismul, Jidanii din Rusia nu neagă că-i sunt autorii responsabili: Intr'un ziar din Charkow, publicat în idiş, *„Der Kommunist"*, Dl Kohen scria în 12 Aprilie 1919 următoarele:

„Se poate spune fără exagerare, că marea revoluţie socială rusească a fost opera Jidanilor şi că nu numai au condus ei lucrurile, dar au şi luat în mână opera Sovietelor. Putem fi liniştiţi, noi Jidanii, atâta timp cât conducerea supremă a armatei roşii va fi în mâinile lui Trotzki". („Pericolul judeo-masonic", de Mgr. Jouin; p. 144.)

Probabil nu e temerar să credem că, dacă, acum de curând, Anglia a încheiat o pace cu Sovietele, a făcut-o din pricină că Izraeliţii din minister şi cei cari gravitează în jurul Dlui Lloyd George, au avut destulă înfluinţă asupra guvernului britanic, pentru a-l face ca, sub masca de avantagii comerciale, să susţină regimul jidovesc al Rusiei revoluţionare.

Aceste consideraţii şi comentariile lui Sergiu Nilus, pot lămuri sau justifica anumite pasagii ale „Protocoalelor", dar textului însuşi nu-i lipseşte nici claritatea nici profunzimea. Poartă în sine o forţă de demonstrare puţin comună, şi acesta e motivul pentru care Jidanii, după ce s'au străduit în zadar să confişte această broşură şi să înăbuşe vocile indiscrete cari desvăluiau planul de luptă al lui Izrael, s'au decis să răspândească credinţa că procesele verbale ale Inţelepţilor Sionului ar fi apocrife şi că n'ar fi bazate pe nici un document serios.

IV.

Dl Solomon Reinach a fost acela care a declarat mai întâi în *„L'Opinion"* din 26 Iunie 1920, că „Protocoalele" ar fi fost pur şi simplu inventate. „Falsificatorul Nilus" şi-a cules fantaziile „din literatura revoluţionară marxistă" şi atât Jidanii, cât şi francmasonii, au fost oribil calomniaţi, aşa cum fuseseră altădată Jesuiţii, când cu publicarea pretinselor „Monita Secreta", — zice dl Reinach.

Dar el nu încercă să-şi continue demonstraţia mai departe.

De cealaltă parte a Mânecii, unde articolul din „*Times*" şi campania prelungită a lui „*Morning Post*" produseseră o vie şi profundă impresie, Izraeliţii se gândiră că ar fi necesar să se stabilească deşertăciunea documentelor descoperite şi să se combată într'un mod cât se poate de hotărâtor, argumentele luate din „Protocoale" pentru a dovedi realitatea ameninţătoare a pericolului jidovesc. Consiliul deputaţilor evrei (the Jewish Board of Deputies), prin intermediarul comitetului său de presă, însărcină pe dl Lucien Wolf cu această misiune delicată.

Ca şi dl Solomon Reinach, dl L. Wolf, nu era sionist înainte de război; prin urmare n'a asistat la congresul din Basel, din 1897; dar el era un ziarist experimentat: fost colaborator al lui „*Daily Graphic*", în care scria despre politica externă, fost corespondent la Londra al cotidianului francez „*Le Journal*", el era foarte bine cunoscut în presă şi fusese de-asemenea mare conducător al societăţii francmasonice a autorilor şi preşedinte al institutului ziariştilor. Alegerea părea deci potrivită din toate punctele de vedere. Totuşi rezultatul n'a corespuns deloc speranţelor nutrite de conducătorii izraeliţi.

Dl Lucien Wolf scrise trei articole publicate în „*Manchester Guardian*", în „*Spectator*" şi în „*Daily Telegraph*"; apoi reuni aceste articole într'o broşură dreasă cu o zeamă destul de searbădă, care fu publicată sub titlul puţin cam lung: „Chestiunea jidovească şi falşele Protocoale ale înţelepţilor bătrâni ai Sionului".

Am citit cu băgare de seamă această broşură. Ea începe cu o critică destul de confuză a celor 17 articole apărute în „Morning Post" sub titlul: „*Cauza neorânduelilor din lume*". Dl Lucien Wolf se nizueşte să demonstreze cu dovezi, cărora el le atribuie o valoare istorică, că propaganda jidovească nu e prin esenţă nici anti-monarhică, nici anti-creştină. El declară deasemenea că „judaizarea" francmasoneriei e o pură invenţie, în vreme ce persoana sa dovedeşte în modul cel mai evident, pătrunderea lui Izrael în organismul francmasonic. Preocupărilor patriotice ale redactorului dela „Morning Post", el le opune argumente speciale. In ochii săi, Marx nu poate fi considerat ca reprezentantul ideilor sociale ale judaismului; doctrinele lui izvorăsc dimpotrivă, din concepţiile lui Hegel şi ale lui Feuerbach, cari erau creştini („Gentili") şi sunt în opoziţie cu sindicalismul şi bolşevismul.

Pentru a conchide, ceeace cotidianul englez numeşte „secta formidabilă" responsabilă de starea bolnăvicioasă a lumii, ar urma că nu e decât un mit, ieşit din creerul Germanilor antisemiţi şi anglofobi, şi bazat pe „o înşelătorie neruşinată."

După acestea, urmează încercarea de dovedire a falsităţii „Protocoalelor". Dl L. Wolf începe prin a da târcoale chestiunii. Face aluzii la societăţile secrete şi la cărţile apocaliptice cari făceau obiectul cronicilor din secolele XVII şi XVIII, apoi întreprinde combaterea documentelor publicate de către un German, Hermann Goedsche, prin anul 1868. Unul din aceste documente avea ca autor presupus, pe un Englez, sir John Retcliffe, şi trata despre evenimentele politico-istorice întâmplate în cursul celor zece ani precedenţi. Un altul, pe care îl reproduseră ziarele conservatoare germane şi o revistă franceză „*Le Contemporain*" (din 1 Iulie 1880), dădea textul unui discurs pe care l-ar fi ţinut discipolilor săi un mare rabin în cimitirul din Praga. Iar, din faptul că sir John Retcliffe n'ar fi existat niciodată, şi că discursul rabinului pare a fi apocrif, dl Lucien Wolf scoate argumente pe cari le socoteşte decisive.

Şi-apoi — mai spune Dl Wolf — nici chiar Dl Eduard Drumont (mare luptător antisemit, n. t.) n'a luat niciodată în serios aceste produse ale antisemitismului german şi nu le-a folosit în capitolele documentate ale publicaţiei „*La France Juive*" (Franţa jidănească).

Dar Dl Wolf a găsit oarecari analogii între revelaţiile lui Goedsche şi un pasagiu din „Protocoale", unde e explicată politica urmată de Jidani pentru a guverna masele muncitoreşti, promiţându-le că le va emancipa. Nici nu mai caută altă dovezi, ci trage concluzia că: spusele lui Goldsche fiind o înşelătorie, acelea ale lui Nilus au evident acelaş caracter.

Dar ni-se mai prezintă un alt argument de acelaş gen. In ale sale „Reflexii ale unui om de Stat rus", un fost procuror al Sfântului-Sinod, Dl Constantin Petrovici Pobyadonoszeff, a criticat cu asprime regimurile democratice şi a calificat votul universal: „marea greşală a timpului nostru". Din acestea, ajungea la concluzia că autocraţia dă popoarelor garanţii mai sigure de bună administraţie; şi, deoarece aceiaş cugetare se găseşte într'unul din capitolele „Protocoalelor", autorul lor e acuzat de plagiatură.

Trebue ca într'adevăr, cauza cu care s'a însărcinat să fie greu de apărat, pentruca un advocat atât de priceput ca dl Wolf, să nu găsească argumente mai decisive.

El spune ceva mai departe că, aflându-se în Franţa în 1919, fu încunoştiinţat despre vizita pe care ar fi primit-o o delegaţie jidovească ce se afla atunci la Paris. Un Lituanian, care a aparţinut poliţiei secrete ruse, se prezentă delegaţilor, le făcu declaraţii de devotament şi declară că el e în stare să împiedece publicarea unei cărţi foarte primejdioase, care, dacă ar vedea lumina zilei, ar putea să ruineze edificiul lui Izrael. Iar, cum orice faptă îşi cere răsplata, vizitatorul cerea, modest, zece mii lire sterline. Fu rugat să arate cartea în chestiune: erau „Protocoalele". Lituanianul fu rugat să p ece şi, peste câteva luni, apărură la Londra şi Charlottenburg primele traduceri engleză şi germană ale cărţii lui Sergiu Nilus!

Trebue cu drept cuvânt ca Dl Lucien Wolf să fie la sfârşitul forţelor sale, pentru a prezenta o argumentaţie atât de copilărească. Intrucât, faptul de a da 10 mii lire sterline unei persoane care posedă un exemplar al „Protocoalelor", ar fi putut împiedeca traducerea şi publicarea unei lucrări, care a avut deja înainte de război şi de Revoluţia rusească, cinci ori şase ediţii, şi din care figurează un exemplar în biblioteca lui British Museum?

In sfârsit, dl Wolf, însărcinatul Consiliului deputaţilor jidani din Anglia, nu mai poate de oboseală străduindu-se să vâre în capetele cititorilor săi, că Jidanii din Rusia şi Polonia n'au nimic comun cu bolşevismul. Conservatorii germani şi ţariştii sunt aceia care au răspândit asemenea calomnii, şi, pentru ca urechile francmasonului jidan să-şi arate vârful, dl Lucien Wolf semnalează cu indignare un pamflet anonim, de inspiraţie apocaliptică, „tipărit în anul trecut la Paris, de către Jesuiţii din Rue Garancière" (sic) sub titlul de „*Bolşevismul*".

Nouă ni-se pare că faptul de a cita cu gravitate o tipografie a Jesuiţilor, care funcţionează în Rue Garancière, poate fi suficient pentru ca tezele susţinute de advocatul oficial al Izraeliţilor englezi să-şi piardă ori-ce autoritate.

Dar iată că „*La Vieille France*" din [illegible] – 31 III. 1921, într'un studiu foarte ciudat, semnat de L. Fry, spune că e în măsură de a putea descoperi numele autorului „Protocoalelor". El ar fi având numele de Aşer Ginzberg, în limba evreiască Aşad Haam, celace înseamnă „unul din popor".

Născut la Skvira (gubernia Kiewului), el studie Talmudul în şcolile jidoveşti, luă în căsătorie pe o nepoată a rabinului din Lubowitz, intră în Kahal, fondă un grup de „tineri sionişti", apoi o societate secretă „Bne Moşe" (fiii lui Moise). El luă parte la Congresul sionist din Basel, şi ar fi citit acolo lecţiile cari formau cele 24 „Protocoale", dar nu s'ar fi înţeles cu doctorul Hertzl, nici cu Max Nordau, cari îl judecau prea intransigent în naţionalismul său.

Se zice că Aşer Ginzberg a figurat în fruntea comitetului politic jidănesc, format în Anglia în 1917, şi că se bucură de un mare prestigiu printre cei de-o rasă cu el. Poetul Şaim Bialik îl consideră ca pe „un profet", ca pe o stea şi îl venerează ca pe „singurul stăpân care a ştiut să le arate copiilor din exil calea către libertate".

Dacă Ginzberg trăeşte la Londra, cum o crede dl L. Fry, ar putea să-şi dea părerea cu competinţă asupra broşurii dlui Lucien Wolf şi asupra „Protocoalelor" lui Sergiu Nilus, — dar Izraeliţii n'au obiceiul de a iniţia pe profani în afacerile lor, în conciliaburile lor, în diverginţele lor de păreri. Ne convingem despre aceasta încă odată, dacă luăm în considerare faptul că, de când cu declaraţia lui Balfour şi organizarea „Căminului Naţional" din Palestina, nici un Jidan nu mai îndrăzneşte să se declare ostil sionismului, în vreme ce înainte nesioniştii erau cu miile.

*

In orice caz, e interesant să se ştie cine e autorul sau cine sunt autorii „Protocoalelor", dar această chestiune n'are decât o importanţă secundară, şi eu aşi zice chiar că nici autenticitatea acestui document n'are decât o valoare relativă.

Analizând „Protocoalele", făcând abstracţie dela comentariile editorilor şi dela toate polemicile provocate de publicarea lor, se disting în ele trei elemente esenţiale, adesea împreunate între ele:

1) O critică filosofică a principiilor liberale şi o apologie a regimului autocratic;

2) Expunerea planului de luptă în mod metodic elaborat, pentru asigurarea pe seama Jidanilor a dominaţiunii mondiale;

3) Priviri profetice asupra realizării apropiate a părţilor esenţiale ale acestui plan.

E posibil ca Sergiu Nilus, care după propria sa mărturisire, a căpătat dela Alexis Suşotin faimoasele file cu rugămintea expresă de a le utiliza în modul cel mai folositor din punctul de vedere religios, să nu se fi crezut obligat de a le traduce în mod literal, şi că sentimentele sale personale de patriot rus şi de fervent ortodox se vor fi manifestat în diferite feluri în redactarea pasagiilor filosofice; dar ultimele două din cele trei elemente citate, oferă semne irefutabile de verosimilitate; sunt în perfectă concordanţă cu toate documentele ebraice pe cari le posedăm; iar prăbuşirea Rusiei, clauzele anormale ale păcii, întemeierea supra-guvernământului numit Societatea Naţiunilor, înstăpânirea judaismului la Ierusalim, — constitue dovada cea mai mult grăitoare a realităţii planului de cucerire stabilit de înţelepţii Sionului.

Studiind în ale sale „*Lundis*" opera lui Joseph de Maistre „*Considérations sur la France*" (Consideraţii asupra Franţei), criticul Sainte-Beuve şi a exprimat următoarea opinie: „Impresia pe care a făcut-o această carte în momentul apariţiei sale, fu vie, dar marea ei izbucnire nu avu loc decât cu douăzeci de ani mai târziu, atunci când evenimentele i-au verificat punctele cele mai memorabile."

„*Protocoalele*" au un caracter comun cu „*Consideraţiile asupra Franţei*": caracterul lor profetic. Poate se va putea, în scurt timp, formula asupra lor o apreciere identică cu aceea a lui Sainte-Beuve.

Roger Lambelin.

— Sfârşitul Introducerii. —

TEXTUL „PROTOCOALELOR"

CAPITOLUL INTÂIU.

Sumar: — Dreptul e în forţă. Libertatea e o idee. Liberalismul. Aurul. Credinţa. Autonomia. Despotismul capitalului. Duşmanul interior. Mulţimea. Anarhia. Politica şi Morala. Dreptul celui mai tare. Puterea jidovească francmasonică e invincibilă. Scopul scuză mijloacele. Mulţimea e oarbă. Alfabetul politic. Discordiile partidelor. Forma de guvernământ care vă conduce mai bine la scopul vostru, e autocraţia. Băuturile. Clasicismul. Desfrânarea. Principiul şi regulele de guvernământ jidoveşti şi francmasonice. Teroarea. Libertatea, Egalitatea, Fraternitatea. Principiul guvernământului dinastic. Privilegiile distruse ale aristocraţiei creştinilor. Noua aristocraţie. Calcul psihologic. Abstracţia libertăţii. Amovibilitatea reprezentanţilor poporului. —

„Să lăsăm la o parte orice frazeologie; să studiem fiecare idee în sine, să luminăm situaţia prin comparaţii şi deducţiuni.

Eu voiu formula deci sistemul nostru, din punctul vostru de vedere şi din acela al creştinilor.

Trebue să remarcăm că oamenii cari au instincte rele sunt mai numeroşi decât aceia cari au instincte bune. De-aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând pe oameni prin violenţă şi teroare, nu prin discuţii academice. Fiecare om aspiră la putere, fiecare ar voi să devină dictator, dacă ar putea; în acelaş timp sunt puţini cei cari n'ar fi gata să sacrifice bunurile tuturora pentru a-şi atinge propriul lor bine.

Ce lucru a ţinut în frâu fiarele sălbatice cari se numesc oameni? Ce i-a călăuzit până în prezent? La începutul ordinei sociale ei s'au supus forţei brutale şi oarbe, mai târziu apoi legii, care nu e decât aceeaşi forţă, dar mascată. De-aici eu conchid că, după legea naturii, dreptul e în forţă.

Libertatea politică e o idee, iar nu un fapt. Trebue ştiut cum să se aplice această idee, când e necesar să fie atrase masele populare, prin cursa unei idei, în jurul unui anumit partid, dacă acest partid are intenţiunea de a zdrobi pe cel care e la putere. Problema aceasta devine uşoară dacă adversarul îşi deţine puterea dela ideea de libertate, dela ceea-ce se numeşte liberalism, şi dacă îşi sacrifică puţin din putere pentru această idee. Şi atunci, iată în ce va consta triumful teoriei noastre: frânele slobozite ale puterii, sunt îndată luate în mână de către alţii, în virtutea legii de viaţă, (pentrucă forţa oarbă a poporului nu poate rămânea o singură zi fără călăuză, iar noul guvern nu face altceva decât să ocupe locul celui vechiu, slăbit de liberalism).

In zilele noastre puterea aurului a înlocuit pe aceea a guvernelor liberale. A fost un timp când guverna credinţa. Ideea de libertate e irealizabilă, deoarece nimeni nu ştie să se folosească de ea într'o măsură dreaptă. E îndeajuns să fie lăsat poporul să se guverneze câtva timp singur, pentru ca această autonomie să se transforme îndată în destrăbălare. Iar din momentul acela se nasc desbinări, cari se transformă foarte repede în lupte sociale, în cari Statele se consumă şi unde mărimea lor se preface în cenuşe.

Fie că Statul se istoveşte în propriile lui convulsiuni, fie că certurile sale lăuntrice îl aduc în starea de a fi la discreţia duşmanilor din afară, din acel moment el poate fi considerat ca pierdut în mod iremediabil: el e în stăpânirea noastră. Despotismul capitalului, care e în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui Stat ca o luntre de scăpare, de care e silit, vrând ne-vrând, să se acaţe, căci altfel se îneacă.

Pe acela, pe cari sufletul lor liberal i-ar face să considere de imorale aceste raţionamente, i-aş întreba: dacă un Stat are doi duşmani, şi dacă îi este îngăduit să întrebuinţeze contra unuia dintre ei, duşmanul din afară, toate mijloacele de luptă, ca de pildă: de a nu-i aduce la cunoştinţă planurile de atac şi de apărare, de a-l surprinde noaptea sau cu forţe superioare, fără ca toată acestea să fie considerate ca imorale; de ce, aceleaşi măsuri, întrebuinţate împotriva unui duşman şi mai rău, care ar ruina ordinea socială şi proprietatea, ar fi considerate ca ilicite şi imorale?

Un spirit bine clădit poate oare nădăjdui să cârmuiască cu succes gloatele prin îndemnuri cuminţi sau prin convingere, atunci când calea e deschisă contrazicerii, fie ea chiar nesocotită dar totuşi seducătoare pentru poporul care înţelege totul numai superficial? Oamenii, fie că fac parte din pătura de jos fie că nu, sunt conduşi în mod exclusiv de micile lor pasiuni, de superstiţiile, de obiceiurile, de tradiţiile şi teoriile lor sentimentale: sunt sclavi ai împărţirii în partide cari se opun înţelegerii celei mai cuminţi. Orice hotărâre a mulţimii depinde de o majoritate de hazard, sau, cel puţin, superficială; fără a cunoaşte secretele politice, mulţimea ia hotărâri absurde; un fel de anarhie subminează guvernământul.

Politica n'are nimic comun cu morala. Guvernul care se lasă condus de morală, nu e politic şi în consecinţa puterea lui e fragilă. Acela care vrea să domnească, trebue să recurgă la viclenie şi ipocrizie. Marile calităţi populare — sinceritatea şi cinstea — sunt vicii pentru politică, pentrucă ele doboară regi şi tronuri mai uşor decât duşmanul cel mai puternic. Aceste calităţi trebue să fie atributele regatelor creştine, noi nu trebue în nici un caz să le luăm de călăuză.

Scopul nostru e să posedăm forţa. Cuvântul „drept" e o idee abstractă pe care n'o justifică nimic. Acest cuvânt nu înseamnează decât atâta: „Dă-mi ceeace vreau, pentruca să pot dovedi că sunt mai tare decât tine". Unde începe şi unde se sfârşeşte dreptul?

Intr'un Stat unde puterea e rău organizată, unde legile de guvernare au devenit impersonale în urma drepturilor nenumărate create de liberalism, eu socotesc că e un nou drept al meu să mă arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor orânduelilor şi a tuturor regulelor stabilite, şi să le răstorn; să pun mâna pe legi, să construesc din nou toate instituţiile şi să devin stăpânul celor ce mi-au predat mie drepturile pe cari li le dăduse forţa lor şi la care au renunţat de bună voe, din liberalism...

Din pricina fragilităţii actuale a tuturor puterilor, stăpânirea noastră va fi mai durabilă decât oricare alta, pentru că ea va fi invincibilă, până în momentul când se va fi înrădăcinat atât de bine, încât nici un şiretlic nu o va mai putea ruina...

Din răul trecător pe care suntem obligaţi să-l facem acum, se va naşte binele unui guvern neclintit, care va restabili mersul regulat al mecanismului existenţei naţionale, tulburat de liberalism. Rezultatul îndreptăţeşte mijloacele. Să ne îndreptăm atenţia în planurile noastre mai puţin asupra binelui şi moralului, decât asupra necesarului şi utilului.

Avem înaintea noastră un plan, în care e expusă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a risca să vedem distrusă opera mai multor veacuri.

Pentru a găsi mijloacele cari duc la acest scop, trebuie să ţinem seamă de laşitatea, de nestabilitatea, nestatornicia mulţimei, de incapacitatea ei de a înţelege şi a c[illegible] condiţiile propriei sale vieţi şi [illegible]ntaţii sale. Trebue să înţeleg[illegible] puterea mulţimii e oarbă, nesăbuită, şi nu raţionează ci ascultă la dreapta şi la stânga. Un orb nu poate con[illegible] un alt orb fără ca să-l duc[illegible]astie; tot astfel, membrii n[illegible]anti, ieşiţi din popor, — oricât le-ar fi spiritul de genial, nu pot pretinde să conducă poporul fără a-l pierde în întregime, din pricină că nu înţeleg nimic din politică.

Numai un individ pregătit încă din copilărie pentru autocraţie, poate cu-

Fondul „Virgil Bărbat“

pentru ajutorarea studențimei române sărace.

Intemeiat la 19 Decembre 1922.

Lista donatorilor:

Suma precedentă	Lei 25.200.—
5. *Prof. I. C. Câtuneanu*, 100 Lei lunar din leafa dsale pe 10 ani	„ 12.000.—
6. *Dr. Dandea, primarul Târgu-Mureșului*, 100 Lei lunar pe 10 ani	„ 12.000.—
7. *Dr. Gavril Cosma, senator, Beiuș*	„ 1.000.—
8. *Prof. Horea Avram* 50 Lei lunar din leafa dsale pe 10 ani	„ 6 000.—
Total	Lei 56 200.—

Donațiile noui, ori-cât de mici, se vor primi cu mulțumiri, la casieria Centrului Studențesc „Petru Maior“, Cluj, Palatul Universității. Numele donatorilor, ca și sumele donate, se vor publica în ziare.

Facem prin aceasta apel la toate instituțiile financiare românești, ca și la toți oamenii de bine, să doneze cu cât mai mare dărnicie la acest fond, al cărui prim scop *e înființarea de noui căminuri* pe seama fiilor de Români, săraci, împiedecați de a urma cursurile grele (mai ales dela Medicină) din pricină că trebuesc să ocupe posturi obositoare și rău retribuite, pentru a putea trăi.

Dați-ne aer, ca să nu ne sufocăm și să nu se înăbușe în noi tot ce e nobil și sănătos!

---

noaște limbajul și realitatea politică. Un popor lăsat pe seama lui proprie, adică pe seama parveniților din sânul său, se ruinează prin certurile partidelor excitate de setea de putere, și prin disordinile cari rezultă de aci. E oare posibil ca masele populare să raționeze liniștit, fără rivalități interne, să conducă afacerile țării, cari nu pot fi confundate cu interesele personale? Se pot ele apăra împotriva dușmanilor din afară? Nu, e imposibil! Un plan împărțit în atâtea capete câte are mulțimea, își pierde unitatea; devine neînțeles și irealizabil.

Numai un autocrat poate elabora planuri vaste și clare, poate așeza la locul său fiecare lucru, în mecanismul mașinei guvernamentale. Să conchidem deci, că un guvern util țării și capabil de a-și atinge scopul propus, trebue să fie concentrat în mânile unui singur individ responsabil. In despotismul absolut, civilizația nu poate exista; ea nu e opera maselor, ci a conducatorului lor, ori-care ar fi el. Mulțimea e un barbar care își arată barbaria la ori-ce ocazie. Indată ce gloata apucă în mâini libertatea, ea o transformă foarte repede în anarhie, ceea-ce e gradul cel mai înalt de barbarie.

Inchipuiți-vă animalele acelea îmbătate cu alcool, năucite de vin, cărora li-s'ar da dreptul de a bea fără măsură, în acelaș timp în care li-s'ar da libertatea... Noi nu putem permite ca ai noștri să decadă până la o asemenea treaptă. Popoarele creștine sunt abrutizate de băutură; tinerețea le e abrutizată de studiile clasice și de desfrânarea precoce la care i-au împins agenții noștri — profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi negustorii noștri și femeile noastre din localurile de petrecere ale creștinilor. In rândurile acestor din urmă eu număr și pe așa zisele „femei din lumea bună“, cari imitează în mod voluntar luxul și desfrânarea celor dintâi.

Cuvântul nostru de ordine e: forța și ipocrizia. Singură forța poate triumfa în politică, mai ales când e ascunsă în talentele necesare oamenilor de Stat. Violența trebue să fie un principiu, viclenia și ipocrizia o regulă pentru guvernele cari nu vor să-și predea coroana în mâinile agenților unei noui forțe. Acest rău e singurul mijloc de a parveni la scop, la bine. De-aceea, noi nu trebue să ne oprim înaintea coruperii, înșelătoriei și a trădării, ori de câte ori ne pot ele servi atingerea scopului nostru. In politică trebue să te pricepi să iei proprietatea altuia fără a ezita, dacă poți obține cu acest mijloc supunerea și puterea.

Statul nostru, în această cucerire pașnică, are dreptul să înlocuiască ororile războiului prin condamnări la moarte mai puțin vizibile și mai profitabile, necesare pentru a întreținea teroarea aceasta care face popoarele să asculte orbește. O severitate dreaptă dar neînduplecată, e cel mai mare factor al forții unui Stat; prin urmare nu e numai în folosul nostru, dar e chiar de datoria noastră, să ne ținem de acest program al violenții și ipocriziei. O asemenea doctrină, bazată [illegible] calcul, e tot atât de eficace c[illegible] acele pe cari le întrebuințea[illegible] urmare nu numai prin aceste mijloace, dar și prin această doctrină a severității, vom triumfa și vom robi guvernul[illegible] nostru suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns să se știe că suntem [illegible]nduplecați, pentruca orice insubordonare să înceteze.

Noi, cei dintâi, și încă din antichitate am aruncat poporului cuvintele: „Libertate, Egalitate, Fraternitate“, cuvinte repetate pe urmă de atâtea ori de către papagali inconștienți, cari, atrași din toate părțile de această momeală, nu s'au folosit de ea decât pentru a distruge prosperitatea lumii și adevărata libertate individuală, altădată atât de bine garantată prin constrângerea mulțimii. Oameni, cari s'au crezut inteligenți, n'au știut să descurce sensul ascuns al acestor cuvinte, n'au văzut că se contraziceau, n'au văzut că nu există egalitate în natură, că nu poate să existe libertatea, că natura ea însăși a creat inegalitatea spiritelor, a caracterelor și a inteligențelor, atât de mult supuse legilor ei; acești oameni n'au înțeles că mulțimea e o forță oarbă; că parveniții pe cari și-i alege pentru a o guverna, nu sunt mai puțini orbi în politică decât ea însăși; că inițiatul, fie el chiar un prost, poate guverna, în vreme ce mulțimea neinițiaților, fie chiar plini de geniu, nu înțeleg nimic din politică. Toate aceste considerații nu le-au venit în minte creștinilor; totuși pe aceasta se baza principiul guvernământului dinastic; tatăl transmitea fiului său secretele politicei, necunoscute în afară de membrii familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu le poată trada. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevăratelor principii ale politicei, se pierdu. Succesul operei noastre se mări prin aceasta.

Totuși, în largul lumii, cuvintele Libertate, Egalitate, Fraternitate, adauseră la rândurile noastre, prin indermediarul agenților noștri orbi, legiuni întregi de oameni cari purtară cu entuziasm steagurile noastre. Și totuși aceste cuvinte erau niște viermi cari rodeau prosperitatea tuturor ne-jidanilor, distrugând pretutideni pacea, liniștea, solidaritatea, săpând pe dedesupt toate fundamentele Statelor. Veți vedea din cele ce urmează că aceasta a servit triumfului nostru; acest lucru ne dădu, între altele, posibilitatea de a obține cheia cea mai importantă, sau mai bine zis, de a desființa privilegiile, esența însăși a aristocrației creștinilor și unicul mijloc de apărare ce-l au contra noastră popoarele și națiunile. Pe ruinele aristocrației naturale și creditare, noi ne-am ridicat aristocrația noastră, a inteligenții și a finanței. Am luat drept criteriu al acestei noui aristocrații, bogăția, care depinde de noi, și știința, care e îndrumată de înțelepții noștri.

Izbânda noastră mai fu încă ușurată prin faptul că, în legăturile noastre cu oamenii de cari aveam nevoe, am știut întotdeauna să atingem corzile cele mai sensibile spiritului omenesc: calculul, lăcomia, neîndestularea nevoilor materiale ale omului, fiecare dintre aceste slăbiciuni omenești, luată aparte, fiind capabilă să înăbușe spiritul de inițiativă, punând voința oamenilor la dispoziția celor ce le cumpără activitatea.

Ideea abstractă a libertății ne-a dat posibilitatea de a convinge mulțimea că un guvern nu e altceva decât un girant al proprietarului țării, adică al poporului, și că poate fi schimbat așa cum se schimbă mănușile folosite.

Amovibilitatea reprezentanților poporului ni-i puse la dispoziția noastră; ei depindeau de alegerea noastră“.

Sfârșitul capitolului I. al „Protocoalelor“.

— Va urma —

Sprijiniți industria și comerțul român!

Solidaritatea studențimei

De Dr. I. Glavan

Asistăm, de câtava vreme, la unul din cele mai de seamă acte săvârșite de studențimea română în ultimele decenii, la împlinirea unuia din visurile înaintașilor studenților de azi, la *înfăptuirea solidarității studențești.*

De sigur că această chestiune, deosebit de importantă pentru studențimea noastră, floarea Țării de azi și nădejdea ei de mâne, a fost trecută de mulți cu vederea, dar nu ne îndoim că vor fi fost și lacrimi vărsate de bucurie, de către cei ce și-au dat seama că studențimea și-a realizat poate cea mai de seamă datorie: *solidaritatea deplină.*

Nu discutăm dreptatea, pe care desigur că au avut-o studenții în ultimele lor mișcări, constatăm numai gestul spontan, făcut de întregul tineret universitar din Țară, de a-și însuși o chestiune dreaptă, care se agita într'unul din centrele universitare.

Iată prin urmare că tristul spectacol al taberilor formate între studenți, a dispărut, certurile, pentru chestiuni de nimic, care nu făceau de cele mai multeori decât să-i discrediteze în fața publicului, toate s'au spulberat.

Studenții, întorși de pe câmpurile de luptă, pe care le-au lăsat albe de oasele idealiștilor lor colegi, studenții cari în tot trecutul nostru istoric n'au pregetat un moment să-și sacrifice viața pentru păstrarea pământului strămoșesc și unirea într'un singur hotar a tuturor fraților de acelaș sânge, studenții noștri de astăzi, mai chibzuiți și cu mai multă experiență a vieței, și-au dat seama că desbinările de până acum le-au fost dăunătoare și că de aci înainte un singur glas va trebui să fie al tuturor și printr'o singură mișcare vor trebui să ducă la capăt toate acțiunile bine cugetate, care vor ieși din sănătoasa lor judecată.

Țara are nevoe, pentru ziua de mâne, de conducători bine pregătiți și hotărâți să lupte cu orice sacrificiu, pentru păstrarea a tot ce li se va încredința. — Iar, făcând jurământul de astăzi, că toți vor fi la un loc când interesele superioare ale neamului o vor cere, făcând acest legământ azi, pe băncile Universității, studenții dau cea mai frumoasă speranță pentru ziua de mâne.

Frământările de acum vor trece; mințile luminate, experiența și patriotismul părinților lor sufletești, ale Profesorilor și judecata plină de înțelepciune a studenților, de care au dat de atâtea ori dovadă, vor duce, de sigur, la un bun sfârșit chestiunile atât de discutate astăzi. Ori care ar fi câștigul studențimei în urma acțiunei întreprinse, el nu va întrece niciodată pe acela ce l-a avut dând dovadă de cea mai desăvârșită solidaritate.

Prin această chibzuită acțiune, studențimea de astăzi umple de bucurie inimile tuturor celor ce au luptat atâta vreme pentru îndeplinirea acestui ideal, iar în fața societății ei vor fi văzuți, de acum înainte, nu numai ca elemente pline de entuziasm pentru orice faptă frumoasă, ci vor fi considerați și ca oameni hotărâți la orice sacrificii, când e vorba de realizarea dreptelor lor cereri.

Studenții să fie mândri că au putut realiza un atât de frumos câștig moral.

Din „Cartea neagră.“

Avizăm autoritățile din Oradea-Mare că **frații Friedmann** au venit în țară la noi numai în timpul revoluției și, devenind repede milionari, batjocoresc acum în modul cel mai obraznic autoritățile române și jefuesc pe muncitorii creștini dela fabrica lor. Există o lege specială care pretinde expulzarea unor asemenea locuitori. Cerem aplicarea ei imediată. — Mai cerem expulzarea jidanilor **Baum, Mendel și Janovici** din Cluj, cari au venit în țară tot în timpul revoluției și cad sub prevederile legii de expulzare!

Mișcarea noastră este aprobată în toate părțile

Centrul „Petru Maior“ al studențimei universitare din Cluj, primește zi de zi scrisori și telegrame de aprobare și aderare la mișcarea noastră națională, care are de scop lupta pe orice teren și cu orice sacrificii pentru consolidarea și propășirea neamului românesc.

Cuvinte frumoase ni-se spun de pretutindenea, ne îmbărbătează și urează izbândă acțiunei pe care, începută odată, o vom duce la sfârșit chiar dacă ar fi nevoe să facem cele mai mari sacrificii.

Dintre multele scrisori primite, publicăm una la acest loc:

Berlin, 16 XII 922.

Luptele purtate astăzi de către studențimea universitară română, sunt preludiul luptelor de mâine ale întregului neam românesc pentru apărarea drepturilor sale. Trimitem o caldă salutare studențimei române pentru lupta legitimă, care înseamnă începutul redeșteptărei noastre naționale asupra celui din urmă pericol care mai amenință existența noastră națională, cutropirea jidovească.

Subsemnații adăugăm la această salutare următoarele convingeri categorice ale noastre, în ce privește legitimitatea luptei:

1) După veacuri de îndelungată suferință și lupte eroice, între Nistru și Tisa nu poate fi alt stăpân decât poporul român.

Studențimea românească are cea dintâi datoria să apere cu orice preț această stăpânire împotriva oricui ar încerca să-i aducă vre-o știrbire.

2) Poporul român în virtutea străduințelor sale de veacuri și pentru cât a dat civilizației și lumii, și-a câștigat cu mândrie pe acest pământ un drept la respect din partea celorlalte neamuri.

Studențimea română are datoria să păstreze neatins acest drept, apărând onoarea neamului. Ea nu poate tolera ca poporul român să fie insultat și batjocorit pe propriul său pământ, de către o presă străină care conduce de atâta vreme opera de discreditare națională în afară, și apără de vrajbă și desagregarea socială înăuntru.

(ss) *Corneliu Zelea-Codreanu,*
stud. în fil. Berlin, fost președ. al studenților în drept, Iași,
și alte multe iscălituri.

Sângele nostru e tânăr pentrucă e înoit prin nenorociri

M. Cogălniceanu.

Către cetitori!

Rugăm sprijinul tuturor bunilor Români, cari înțeleg ce greutăți sunt de întâmpinat cu scoaterea unei gazete în zilele de astăzi. Promitem că imediat ce vom învinge întâile greutăți, vom reduce prețul ziarului la un leu exemplarul și, tot în prețul abonamentului de 100 lei anual, ne vom nizui ca ziarul să apară de două ori la săptămână.

Nu ne îndoim, că toți cei ce sunt conștii de lupta ce o ducem pentru consolidarea națională, vor răspândi ziarul nostru în cele mai largi pături ale societății românești.

Răspândiți ziarul „Dacia Nouă.“

Studenții „români“ din Berlin contra tulburărilor

Sub acest titlu publică ziarul jidovesc „Dimineața“ din 30 Dec. un protest al studențimei „române“ din Berlin, împotriva mișcării naționale și patriotice a studențimei universitare din România. Protestul este semnat de către studenții Ion C. Costa-Foru și I. Steuerman:

Acești domni, cari pretind a fi studenți români, și se amestecă acolo unde sunt nechemați, crezând că vor putea dezbina studențimea — nu sunt altceva decât niște Jidani mascați.

Evident că aceștia nu se pot solidariza cu noi și nu pot aproba mișcarea noastră, dar în schimb suntem aprobați de studenții adevărați români din Berlin, cari sunt constituiți în organizare aparte de studenții jidani și a căror scrisoare de aderare o publicăm în corpul ziarului nostru.

Cât pentru ziarele jidovite din țara noastră, cari atacă acțiunea noastră patriotică, va sosi în curând timpul ca să le răspundem cu fapte. Vom curăța țara de paraziți, ca să putem respira aer curat pe pământul nostru românesc.

ULTIMA ORĂ

ZIARUL NOSTRU CONFISCAT LA TG.-MURĂŞ

EROUL VITEJESCULUI ACT E PREFECTUL POLIŢIEI, DI CARIADI.

Am fost încunoştiinţaţi telefonic şi telegrafic de către colegii din Târgu-Murăş, că toate exemplarele ziarului studenţesc „Dacia Nouă“ au fost confiscate de către autorităţile de acolo. Totodată ni s'au adus la cunoştinţă provocările jidăneşti pe cari le-am citat în telegrama de mai jos, trimisă de redacţia noastră Dlui Ministru de Interne.

Imediat un redactor al nostru s'a prezentat Dlui Inspector General al Siguranţei din Cluj, Dl Bianu, unde ni-s'a comunicat că actul abuziv a fost săvârşit de către poliţia din Tg.-Murăş, iar nu de către siguranţa de acolo. Intretimp ni-s'a comunicat prin telefon dela Târgu-Murăş, că autorul confiscării e Dl **Cariadi**, *prefectul poliţiei.*

Ne-având o instanţă de apel mai apropiată, am fost siliţi să ne mărginim la următoarea telegramă adresată Dlui Ministru de Interne:

„D-lui ARTUR VĂITOIANU
Ministru de Interne
Personal
BUCUREŞTI

Prefectul poliţiei Târgu-Murăş, Cariadi, a confişcat ziarul studenţesc „Dacia Nouă“. Totodată tolerează acte revoltătoare. In noaptea de anul nou Jidanii au fluerat imnul naţional român în cafeneaua Corzo. In ziua de 2 Ian. au fluerat dansurile naţionale din cafeneaua Royal, şi nu s'au luat măsuri contra lor. Cerem luarea de măsuri imediate şi energice împotriva prefectului abuziv şi comunicarea lor presei româneşti, pentru a nu fi siliţi să ducem lupta pe două fronturi şi contra Jidanilor şi contra Grecoteilor Fanarului.

Redacţia „DACIA NOUĂ“
ziarul Studenţimii clujene“.

Aşteptăm rezultatul acestei telegrame şi luând măsurile necesare pentru ca ziarul nostru să ajungă totuşi în vânzare în Tg.-Murăş, protestăm încă odată cu toată energia contra josnicului şi mai ales a inconştientului act anti-românesc săvârşit de poliţia din Tg.-Murăş.

Vom ţine în curent pe cititori cu desvoltarea acestei chestiuni, care trebue să se încheie cu măsuri energice din partea guvernului, pentru satisfacerea studenţimii jignite.

Antisemitismul în ţară

In continuu sosesc ştiri din diferite părţi ale ţării despre mişcări antisemite. Ziarele jidoveşti şi jidovite sunt alarmate. Ele afirmă că se face o propagandă intensă pentru agitarea populaţiei care *„nu este antisemită“*. Aruncă totfelul de epitete şi injurii la adresa ministrului de instrucţie publică şi rectorului universităţii din Iaşi, în schimb sunt pline de laudă şi elogii faţă de toţi jidoviţii cari îşi uită de interesele neamului românesc pentru un blid de linte.

Vrem să le spunem ziarelor jidoveşti şi jidovite că, da, acest popor este eminamente antisemit şi aceasta nu datorită propagandei care se face, ci în urma faptului că acest popor este conştient şi nu vrea să poarte pe mai departe parazitul în corpul său. Acest neam nu-l poţi seduce cu propagande. Dovadă propaganda de maghiarizare care s'a făcut sute de ani fără rezultat şi propaganda comunistă, care iarăşi nu a isbutit. Degeaba vor încerca jidanii să provoace răscoale contra autorităţilor româneşti asemănătoare cu cele din 1907, căci nu le vor reuşi.

Să ştie ziarele jidoveşti şi jidovite, că neamul românesc este conştient de interesele sale şi va şti totdeauna să le ducă la îndeplinire cu toate propagandele şi contra propagandele ce se fac.

In ceeace priveşte injuriile şi elogiile, să ştie numitele ziare: cu cât vor înjura ele mai mult pe un Român, cu atât îl vom stima şi iubi mai mult, şi cu cât vor avea mai multe laude şi elogii la adresa cuiva, cu atât va fi acela mai suspect înaintea noastră.

La Iaşi

Studenţii universitari au hotărât că nu vor lăsa pe jidani la cursuri. Acei studenţi jidani, cari cu toate acestea s'au prezentat la cursuri, au fost scoşi afară.

Populaţia din Iaşi şi din jurul oraşului este foarte agitată în contra jidanilor pentru purtarea provocătoare a acestora.

La Tulcea

Societatea jidovească „Lumina“ a vrut să aranjeze o serată în 23 Dec., intenţionând să predea o piesă jidovească ocazională. Tineretul creştin a împiedecat reprezentarea piesei.

La Cernăuţi.

Studenţii universitari s'au împrăştiat prin sate pentru ca să clarifice populaţiei necesitatea şi modul mişcării antisemite.

La Tecuci

Studenţi din Iaşi arată populaţiei pericolul jidovesc.

La Bârlad

Elevii jidani au vrut să joace la teatrul Carol o piesă cu titlul „Mă 'nţelegi“ al cărei conţinut este jignitor pentru unii profesori. Elevii români şi publicul creştin au manifestat la teatru oprind reprezentarea piesei. Plecând dela teatru, mulţimea a parcurs străzile manifestând în contra jidanilor. Ajungând în faţa unei cafenele le-a stat în cale un grup de jidani. S'au născut certe şi incidente în urma cărora jidanul Braunstein a tras trei focuri de revolver rănind în piept pe elevul Andreescu. Acesta din urmă a fost transportat la spital.

Ziarele jidoveşti şi jidovite nu ţipă. Faptul acesta nu este barbar, nu este un act banditesc, căci a fost comis de un jidan contra unui creştin. Şi cum urlau când Rosner a primit câteva bastoane!

*

In timpul din urmă s'au mai făcut manifestaţii în contra jidanilor la Oradea-Mare, Arad, Timişoara, Braşov, Târgu-Mureş şi în mai multe sate din Ardeal şi restul ţării.

Informaţiuni

„Dacia Nouă“ doreşte tuturor colegilor şi bunilor Români sărbători fericite şi un an nou norocos şi spornic, aducător de mai mult bine pe pământ.

— Se aduce la cunoştinţa dlor colegi rămaşi în Cluj, că s'a pregătit pe seama lor un pom de Crăciun în localul casinei căminului din Str. Avram Iancu. Cei cari au fost siliţi să rămână singuri în Cluj, în seara de ajun, când fiecare creştin trebue să aibă o bucurie, vor găsi în localul plăcut al casinei un loc de întâlnire şi plăcută petrecere a serii sfinte. Spesele pomului cât şi acelea ale consumaţiilor ce se vor servi colegilor, sunt suportate din donaţia de 10.000 Lei făcută în acest scop de generosul nostru donator V. Popa.

Le dorim colegilor multă veselie şi bună petrecere şi-i invităm la această festivitate, care va avea loc Sâmbătă seara, în 6 Ian. c.

— Generosul nostru părinte, Dl V. Popa, despre ale cărui mărinimii amintim într'o altă parte a numărului de faţă, a mai donat separat 10.000 Lei pentru pomul de Crăciun al studenţilor rămaşi în Cluj. O delegaţie de studenţi s'a prezentat Dsale, mulţumindu-i pentru iubirea ce ni-o dovedeşte şi pentru grija mai mult decât părintească ce ni-o poartă. Studenţimea îi datoreşte recunoştinţă, şi va mai găsi ocazii să şi-o manifesteze.

— **Colegi şi fraţi Români!** Nu e suficient că sunteţi stăpâniţi de sentimentele antisemite, cari astăzi sunt o podoabă şi o dovadă de clarvedere pentru orice om care e convins de necesitatea ideii de naţionalism radical, nu e suficient că aduceţi, în lupta ce aţi întreprins-o, sentimente curate şi puternice! Vă mai trebue o armă de luptă preţioasă, care să vă alimenteze simţămintele şi să vi-le întărească. Conştiinţa vă va cere mai târziu o motivare serioasă a faptelor cari azi isbucnesc năvalnic din voi, mânate doar de o conştiinţă instinctivă a dreptăţii acţiunii voastre. Vor veni duşmanii voştri şi, cu ţesături de sofisme, vor căuta să vă combată şi să vă convingă că negrul e alb. Intr'un cuvânt, trebue să fiţi pregătiţi cu argumente logice, cu dovezi concrete şi matematice, pentru a putea da riposta necesară legitimării acţiunii voastre, atunci când va fi nevoe. Pentru a satisface această necesitate, am întreprins publicarea unui document preţios: *„Protocoalele înţelepţilor Sionului“*. Vă sfătuim să le citiţi cu toţii cu atenţie şi să meditaţi asupra lor. In această meditaţie veţi găsi concluziile puternice şi baza largă şi solidă de care are nevoe construcţia a cărei zidire am inaugurat-o de curând şi care va fi altarul mântuirii poporului nostru ameninţat.

Ţara întreagă îşi are privirile robite aţintite asupra noastră, singura lor speranţă. Suntem soldaţii unei noui desrobiri. Să ne înarmăm deci, *şi cât mai bine*, căci poate greul luptei e încă în urmă!

— Dl Prof. M. Vlădescu, rectorul Universităţii din Bucureşti, a dat un comunicat prin care aduce la cunoştinţa studenţilor redeschiderea Universităţii în Capitală, cu începere din ziua de Luni 22 Ianuarie.

O măsură similară pentru celelalte Universităţi închise, nu s'a luat încă, dar, după cum am spus în n-rul trecut, dl Ministru al Instrucţiunii a făcut paşii necesari pentru începerea unor consfătuiri cu autorităţile universitare asupra chestiunilor studenţeşti, în cari consfătuiri nădăjduim că se va decide redeschiderea Universităţilor în ori-ce circumstanţe. In numărul viitor al ziarului, care va apărea Sâmbătă 13 Ianuarie, sperăm să putem da colegilor informaţii sigure şi precise în această chestiune, pentru a se putea orienta cu venirea la Cluj. Până atunci, sfătuim pe dnii colegi să fie asiguraţi că nu vor pierde nici semestrul şi nici sesiunile de examene la cari aveau drept.

— Din partea studenţimii din Iaşi, am primito telegramă prin care suntem încunoştiinţaţi că gravul conflict dela Bârlad, însoţit de tentativa de asasinat săvârşită de un Jidan, care a rănit cu focuri de revolver pe un elev de liceu român, cu ocazia cunoscutei manifestaţii antisemite din acel oraş, — a luat sfârşit în favorul nostru şi după cum cerea legea. Asasinul a fost arestat şi înaintat parchetului, iar Românii manifestanţi au primit complectă satisfacţie şi asigurări din partea autorităţilor de-acolo.

Multe din autorităţile noastre de aici din Ardeal ar putea lua pildă dela cele din Bârlad. De exemplu dnii antiromâni dela Târgu-Murăş, despre a căror purtare scandaloasă şi nedemnă luăm act într'altă parte a ziarului nostru.

— Aducem la cunoştinţa dlor colegi cari colectează abonamente pe listele ce li-s'au încredinţat, pentru ziarul nostru, că dânşii sunt însărcinaţi să incaseze totodată suma abonamentului, pe care apoi ni-o vor preda nouă la sosirea în Cluj. Nu trebuesc deci scrişi pe liste ceice numai doresc să aboneze ziarul, dar nu-i plătesc abonamentul îndată. Noi nu mai dispunem de incasatori pe cari să-i trimitem ulterior să incaseze datoriile. Pentruca cei abonaţi deja să poată primi îndată ziarul, colegii abonatori sunt rugaţi să avizeze administraţia ziarului printr'o cartă postală despre adresele nouilor abonaţi, urmând ca plata sumelor să se facă ulterior, odată pentru întreaga listă.

Vă rugăm de asemenea să colectaţi pe seama „Fondului Virgil Bărbat“. Cei cari n'au liste de colecte, să stăruie ca donatorii să-şi trimită sumele casieriei centrului „Petru Maior“ Cluj.

— Desminţim simplu şi categoric ultimele minciuni ale ziarelor jidovite din capitală („Adevărul“, „Aurora“, „Dimineaţa“, „Lupta“ etc.) şi anume:

Foaia noastră nu e condusă de un redactor al ziarului liberal „Infrăţirea“ din Cluj, ci de un comitet compus din simpli studenţi şi ales de adunarea centrului studenţesc „Petru Maior“.

N'am primit nici un Leu subvenţie ori ajutor dela *nimeni*, nici Români nici streini.

Ziarul e tipărit într'o tipografie particulară, iar nu militară, nici a statului.

Urmarea, în nrul viitor.

— Rugăm pe colaboratorii noştri să binevoiască a ne trimite manuscrisele scrise cu cerneală, condiţiile tehnice necesitând aceasta.

— Foarte numeroase şi îmbucurătoare scrisori de îmbărbătare şi felicitare ne sosesc zilnic de pretutindeni şi dela oameni dela cari nici nu ne aşteptam la aceasta. Sprijinul moral ce ni-l aduc e mare şi rugăm pe colegii plecaţi în provincie să considere acest succes neaşteptat al ziarului nostru, ca pe unul dintre cele mai preţioase daruri de Crăciun ce li se putea aduce. Bucuria noastră e sinceră şi adevărată, putând să înlăturăm în urma acestora îndoeli ce ne rodeau ici şi colo.

Tot studenţii jidani în străinătate

Sunt unele întreprinderi comerciale şi industriale jidoveşti, cari îşi bat în continuu pieptul că ajută studenţimea română dându-i burse convenabile pentru a putea studia în străinătate. Una dintre aceste întreprinderi, care are şi mania de a da comunicate (plătite?) prin diferitele gazete din Cluj şi provincie, este fabrica de piele Renner şi soţii, Cluj.

In acest senz am avut ocazia să citim într'un ziar din localitate cu câteva zile înainte de aceasta, cum întreagă funcţionărimea dela fabrica Renner a participat la un banchet dat în onoarea unui coleg student, care urma a fi trimis pentru studii superioare în străinătate. In alte locuri se scria că majoritatea studenţilor trimişi în străinătate sunt români.

Aceasta nu este adevărat. După cât aflăm din sursă demnă de toată încrederea, fabrica Renner nu a trimis în străinătate până în prezent nici pe un singur student român (necum „majoritatea“). Sau doară studentul în onoarea căruia s'a dat banchetul şi care se chiamă Duci Hescht este român şi nu jidan? Nu ne prea vine a crede.

Iar ca să arătăm că fabrica Renner nu numai că nu sprijineşte pe studenţii români, dar îi şi apasă făţiş comunicăm faptul că mai mulţi studenţi români au petiţionat să fie primiţi ca funcţionari la această fabrică, însă li-s'au respins cererile, pe motiv că nu sunt locuri vacante. In acelaş timp au petiţionat şi un număr oare care de jidani şi unguri şi au fost imediat primiţi.

Cerem domnilor români din comitetul de administraţie al acestei fabrici mai multă supraveghere şi mai mult interes pentru studenţii români sârguincioşi — dar săraci, cari din cauza lipsei de căminuri şi cantine au ajuns să ceară mila străinului.

F.

EDITOR:
GHEORGHE GHILI

573. Tipografia Curierul Justiţiei Militare Cluj, Strada Regina Maria Nr. 51.